

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **M.P.**, zastoupené JUDr. Tomášem Matouškem, Ph. D., advokátem se sídlem Senovážné náměstí 23, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2005, čj. OAM-706/VL-20-04-2005, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63 Az 59/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 8. 2005, čj. 63 Az 59/2005 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005 (nyní § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná v případě, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Žalovaný uvedl, že žalobkyně vstoupila na území České republiky dne 1. 2. 2004 a pobývala zde nelegálně, bez víza a povolení k pobytu. Ačkoliv se mohla na území České republiky volně pohybovat, nevyužila možnosti požádat o udělení azylu a žádost podala teprve poté, kdy byla jako cizinka bez cestovního dokladu a povolení k pobytu zadržena policií při kontrole. V lednu roku 2005 jí bylo uděleno správní vyhoštění na tři roky a k opuštění

České republiky jí byla stanovena lhůta do 31. 1. 2005. Skutečnosti uvedené v žádosti o udělení azylu byly přitom žalobkyni známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu jí nebránily žádné objektivní okolnosti. Proto byly podle žalovaného naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 8. 2005, čj. 63 Az 59/2005 - 17, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí. Soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve znění účinném do 12. 10. 2005, neboť nebylo sporu o tom, že žalobkyně požádala o udělení azylu až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohla o udělení azylu požádat již dříve. Soud dále označil za nedůvodné námitky žalobkyně týkající se neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a rozhodnutí o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť tato rozhodnutí se váží na § 12 zákona o azylu, podle něhož však v daném případě nebylo rozhodováno. Soud neshledal ani obecně namítané vady správního řízení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že žalovaný nevycházel při rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně v jeho správnost. Stěžovatelka je přesvědčena, že splnila důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně podmínky pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud pak nesprávně posoudil právní otázku důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka měla problémy s obchodním partnerem své matky a s jeho přáteli v politických kruzích, tyto osoby jí hrozily zabitím. Žalovaný se pak podle stěžovatelky dostatečně nezabýval důvody pro udělení azylu a nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Žalobkyně dále namítla, že jí bylo v řízení o udělení azylu znemožněno používat mateřského jazyka. Žalovaný ani soud se nezabývaly potvrzením získaným matkou stěžovatelky, jež mělo doložit, že by stěžovatelka byla po návratu do země původu perzekvována. Soud toliko odkázal na vyjádření žalovaného, který toto potvrzení shledal být nevěrohodným. Stěžovatelka dále citovala čl. 53 a čl. 43 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Důvod pro udělení humanitárního azylu stěžovatelka spatřuje v tom, že v České republice žije od roku 2004 a má zde vytvořeny přátelské vazby. Jelikož nemohla před žalovaným vypovídat v mateřštině, nemohla uplatnit všechny důvody pro udělení azylu a nemohla blíže odůvodnit perzekuci, které byla vystavena. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 8. 2005, čj. 63 Az 59/2005 - 17, byl zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační stížnost za nezpůsobilý návrh, neboť svým obsahem nemíří do napadeného rozhodnutí krajského soudu. Tvzení stěžovatelky, že nemohla ve správním řízení vypovídat v mateřském jazyce, označil žalovaný za lživé. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka tvrdí, že jí měl být udělen azyl, resp. vyslovena překážka vycestování, neboť měla v zemi původu problémy se soukromými osobami a hrozilo jí zabití. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, proč se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. Žádost žalobkyně o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalobkyně požádala o azyl v situaci, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohla žádost o udělení azylu podat i dříve. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu); proto nebylo na místě vůbec zkoumat důvody pro udělení azylu podle § 12 či důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ani rozhodovat o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. V souzené věci navíc žalobkyně neuváděla žádné azylově relevantní důvody, neboť důvodem jejího příchodu do České republiky byla tvrzená obava z vyhrožování ze strany soukromých osob. Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když za výše uvedené situace žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatelky byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatelka specifikovala tím, že žalovaný nevycházel při rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci; s tímto tvrzením se nelze ztotožnit, neboť žalovaný měl při zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné postaveno najisto, že stěžovatelka požádala o udělení azylu až v situaci, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění a nebylo tedy pochyb o tom, že podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu byly splněny. Zabývat se důvody žalobkyně uvedené v žádosti o udělení azylu by za této procesní situace bylo již nadbytečné. Tvrzení o tom, že řízení o udělení azylu bylo zatíženou vadou, jelikož stěžovatelce nebylo zajištěno tlumočení do mateřského jazyka, je námitkou uplatněnou až v kasační stížnosti, proto k ní Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlídnout, neboť podle tohoto ustanovení ke skutečnostem uplatněným po vydání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nad rámec rozhodnutí je však zapotřebí poukázat na to, že stěžovatelka, jak vyplývá ze správního spisu, v řízení o udělení azylu tlumočení zajištěno měla, tlumočnicí z ruského jazyka byla paní O. N.. S odkazem na uvedený § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout ani k námitce, že žalovaný nezohlednil prohlášení matky žalobkyně o tom, že žalobkyni hrozí v zemi původu pronásledování. Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu